

Alavere kooli leht
MÄGRA-MIKU
POSTIPAUN

05.04.2010

nr 3 2009/2010 õa

SEEKORD KOOLILEHES:

ÕPILASED JUTUSTAVAD
LUGEMISELAMUSTEST
JA RÄÄGIVAD, MIKS NEILE
MEELDIB RAAMATUID
LUGEDA

9. KLASSI ETLEJAD KÄISID
ANIJAL LUULEKOHVIKUS
JA RAKVERE KODULOOMADE
VARJUPAIGAS

VÄIKE RAAMATUTEEMALINE
RISTSÕNA

LUGEDA ON MÖNUS!

2010. aasta on nimetatud lugemisaastaks. Suured lugemishuvilised on veendunud, et lugemist ei asenda miski - lugemine annab sõnavara, laiema arusaamise maailmast, uusi teadmisi.

On suur rõõm tõdeda, et Alavere koolis on palju õpilasi, kes armastavad lugemist ja peavad seda heaks ajaveetmisvõimaluseks. Muidugi lööb mõni tegelane selja sirgu ja põrutab, et tema ei loegi raamatuid, et see on mõttetu ajaraiskamine. Neid on õnneks siiski vähe. Samas usun, et küllap leiavad ükskord nemadki selle õige raamatu kätte, mis neid lugemisele teise pilguga vaatama paneb. Jäeb üle vaid soovida, et see võimalikult ruttu juhtuks.

õp Kristina

MIKS MULLE MEELDIB RAAMATUID LUGEDA?

Rait: Minule meeldib raamatuid lugeda, sest raamatutes on väga palju huvitavat ja saab palju targemaks. Raamatuid lugedes saab ka aega parajaks teha, kui igav on. Huvitav on see, et paljud filmid on raamatute põhjal tehtud, leidub ka vastupidiseid näiteid.

Elvo: Mulle meeldib lugeda, kui raamat on huvitav ja vahel ka naljakas.

Randar: Mulle meeldib see, et kui ma loen õhtul raamatut, siis tuleb mul hea uni.

Karl: Mina loen raamatut siis, kui mul igav on.

Marta: Ütlen kohe, et kohustuslikku kirjandust mulle lugeda ei meeldi. Meeldivad raamatud, mis on huvitavad, õpetlikud, täis õudust, armastust, lõbusust ja vahel ka pisaraid. Loeksin hea meelega noorteromaane, need on minu jaoks kõige paremad, kuid kõlbavad ka muud raamatud.

Mirjam: Lugemine ei ole minu lemmiktegevus, aga kui on igav või mõni raamat mulle huvi pakub, siis ma loen

seda. Enamasti valin raamatuid pealkirja järgi. Samuti vaatan raamatu kiiresti läbi,

et kas on huvitav, et ei oleks lehed katki või mingit muud viga, mis takistaks lugemist. Minuga on alati nii, et ma ei viitsi kuidagi lugemist alustada (isegi siis, kui raamat huvi pakub), aga kui juba kord alustan, ei saa enam lõpetada.

Johan: Mulle meeldib raamatuid lugeda, sest nii saab kergesti aega parajaks teha. Ma loen ainult põnevaid raamatuid – seiklusjutte ja kriminulle.

Risto: Mulle lihtsalt meeldib raamatuid lugeda, eriti neid, mis pole kohustuslikud.

Caroli: Raamatutest saab teadmisi juurde, sõnavara laiendada. On ka raamatuid, millest ma üldse mitte midagi aru pole saanud, aga need olid kohustusliku kirjanduse nimekirjas. Kui on huvitav raamat, suudan selle 2 - 3 päevaga läbi lugeda. Minu lemmikute hulka kuulub aga raamat „Videvik“, sest see kirjanik oskab kõik tunded ja emotsioonid välja tuua.

Vastasid 6. klassi õpilased.

LUGEMISELAMUS...

Mina lugesin Ene Sepa raamatut pealkirjaga „**Medaljon**“. Mulle meeldis see raamat, sest selle lugemine tekitas hea tunde, kuid

raamatu lõpp oli väga kurb, mille peale mul lihtsalt pisarad silma tulid.

Raamatu lugemise käigus tekkis mul palju ettekujutusi,

tundeid, mõnes kohas proovisin end samasse olukorda panna. Midagi õpetlikku ma ei oskagi eriti välja tuua. Aga peategelase Heidi ema oli selline range, kuri, tema isa aga oli vastand emale.

Tegelikult see nüüd väga tore ei olnud, et Heidi enesetappu üritas. Enesetapumõte tuli arvatavasti sellest, et Heidi suhe ühe poisiga lõppes halvasti. Seejärel jooksis Heidi mõneks ajaks kodust minema. Tee peal laskis tüdruk

joodikul endale tubakat ja alkoholi osta ning seejärel... Arvan, et aimate isegi.

Õnneks Heidi ära ei surnud. Hiljem kohtus ta noormehega, kellega ta õnnelik oli. Raamatu lõpus see poiss aga suri.

Ma arvan siiski, et nii noorelt oma elu ära rikkuda pole tore, kuigi iga inimene on erinev. Kokkuvõttes oli see raamat super! Soovitan kõigil lugeda.

Marta Pappel (6. klass)

MIKS MULLE MEELDIB...

Griša: Lugeda on hea, sest siis saad ennast pärismaailmast välja lülitada ja ennast raamatutegelasena ette kujutada.

Jane: Raamatutest võid leida abi oma probleemidele. Huvitavaid raamatuid lugedes saad teada erinevate inimeste eludest ja oskad oma elus selliseid vigu vältida.

Taavi: Mina ei ole kahjuks suur raamatute fänn, küll aga meeldib mulle lugeda ajakirju. Viimane tõsiselt hea raamat, mida ma lugesin, oli „Vürst Gabriel“. Selles oli palju äratundmisrõõmu.

Mart: Mulle ei paku raamatute lugemine mingit huvi.

Kelli: Lugemise ajal on väga hea võimalus mõelda end kellegi teise rolli. See avardab silmaringi kirjandite ja erinevate mõtteavalduste kirjutamise jaoks.

Mari-Liis: Mind haaravad raamatud kuidagi nii endasse, et olen justkui ise seal osaleja või kõrvalvaataja. Ma saan ka teada uusi sõnu ning väljendeid. Raamatute lugemine on minu arvates parem meeletahutus kui telekast filmide vaatamine. Võib-olla hakkab ka ise kirjutama.

Kristin: Lugemine on hea ajaviide, kui on igav. Mõnus on lugeda põnevaid raamatuid.

Sille: Mulle meeldib raamatuid lugeda, sest lugemine arendab mu kujutlusvõimet ja silmaringi. Informatiivsematest raamatutest saan targemaks.

Ardi: Ma ei loe raamatuid!

Rain: Mulle meeldib lugeda ainult väga väikeseid raamatuid.

Vastasid 9. klassi õpilased

Mõnda raamatut tuleb prooviks maitsta, teisi neelata ja mõnd üksikut põhjalikult mäluda ning seedida.

F. Bacon

KÄISIME LUULEKOHVIKUS

Reedel, 12. märtsil, kui meie kool tähistas emakeelepäeva Ott Arderi luuletuste esitamiseks, tegi eesti keele ja kirjanduse õpetaja Kristina neljale üheksanda klassi tüdrukule ettepaneku luulekohvikusse kaasa minna. Nii saigi kokku lepitud, et Sille, Jane, Kredi, mina ning õpetaja läheme 14. märtsil Anija mõisa luuletusi kuulama.

Jõudnud luulekohvikusse märkasime, et seal oli hubane, kõikjal põlesid küünlad ning õhus oli tunda head iseküpsetatud leiva hõngu. Võtsime kohad sisse ruumi ühes nurgas ning ajasime juttu. Mõned minutid peale kolme hakkasid esitajad luuletusi lugema. Esinejateks olid Anijalt ja Kehrast pärit entusiastid. Alguses pakkus mulle ning Sillele paar asja nalja, kuid hiljem olime täiesti lummatud. Mulle väga

meeldivad luuletused ning neid suhteliselt tuntuid luuletusi esitati väga hästi. Esitajad andsid luuletustele tohutult palju juurde just häälekõlaga. Luuletustes tundsin ära vaid paar tuttavat, kuid ikkagi pani see mõtlema, sest luule on ilus! Luuletuste vahepeal laulis üks noormees kitarri saatel.

Kui esinemine oli lõppenud, räägiti veel juttu, söödi imehead kodus küpsetatud leiba, suurepäraseid juustusaiakesi ja koogikesi. Tee ning kohv tegid selle olemise veel eriti meeldejäävaks ning hubaseks.

Väga tore päev oli ning usun, et sain sellest palju juurde. Ütleksin siinkohal veel aitäh õpetaja Kristinale, kes meid üldse kaasa kutsus ning usun, et ka teistel oli tore!)

Mari-Liis Vilbiks

LUGEMISELAMUS...

Mulle meeldis Jaan Krossi raamat „**Mardileib**“. Mart oli apteekri abiline ja pidi palju tööd tegema. Kord hakkas raehärral kõht valutama ja Mart pidi talle meistri juhendamisel rohtu valmistama. Meister Johann ei saanud seda ise teha, sest ta aevastas kogu aeg. Meister käskis Mardil rohu kibedatest asjadest valmistada, aga Mart kartis, et see raehärrale ei meeldi ja segas taignaks hoopis mandlijahu, siirupi ja roosivee. Maitseks lisas ta kaneeli, mett, rosmariini ja suhkrut. Raehärrale meeldis magus rohi väga ja ta hakkas seda mardileivaks kutsuma. Tänapäeval tunneme seda martsipanina.

Loos oli õpetlik see, et alati ei pea teisi kuulama. Mõnikord on kasulik oma südame häält kuulda võtta.

Hendrik Kalme (5. klass)

Mina lugesin Aino Perviku raamatut „**Kunksmoor**“. Kunksmoor oli nõid, kes elas ühel väikesel saarel. Tal oli maja, mille kolmel nurgal oli kivi, neljandal nurgal aga ankur. Tal oli ka sõber kapten Trumm.

Kui Kunksmoor kukkus korstnasse, siis hakkasin isegi nutma, sest arvasin, et nüüd on Kunksmooriga lõpp. Lugesin aina edasi ja edasi ja saigi raamat läbi. Mulle meeldis see raamat väga, kuigi vahepeal ajas nutma.

Silleriin Aru (3. klass)

Kütlaline: „Kas sulle meeldib luuletusi lugeda, mu noor sõber?“

Väikemees: „Silma otsastki ei salli, aga ema sunnib mind iga kord seda tegema, kui tahab, et külalised kiiremini jalga laseksid.“

Viimati lugesin Astrid Lindgreni raamatut „**Pipi Pikksuka lood**“. See raamat pani mind nii naerma kui ka nutma. Naljakas oli see, kuidas Pipilota Viktuaalia Rullkardiina Piparmünta Eeframi tütar Pikksukk joonistas hobust ja kui ta sabani jõudis, pidi ta koridori minema. Nutma pani mind aga see, kui pull Tommy sarvedega õhku viskas.

Kokkuvõttes oli see raamat nii põnev, et ma soovitan seda kõikidele lastele ja täiskasvanutele ka.

Elina Kalev (3. klass)

Mina lugesin raamatut pealkirjaga „**Laura**“. Selles raamatus oli hästi huvitav koht, kus Laura läks WC-sse vanduma. Ja kus ta mängis oma sõpradega rannas. Laural tuli piss püksi ja ta nuttis. See oli nii armas, kuidas tema sõbrad teda lohutasid. Laura küsis, et kas ta on nüüd tita, sõbrad aga vastasid, et ei ole sa üldse tita, kõigil juhtub vahel selliseid asju.

Ühel päeval kutsus Laura sõbrad endale külla. Sõbrad mängisid Laura asjadega ja Laurale see ei meeldinud. Laura oleks minu arvates võinud ka sõpradega koos mängida, mitte oma kaisukaruga nurgas mossitada. Raamat õpetas mulle, et toredam on oma asju sõpradega jagada.

Signe Pitk (5. klass)

Mina lugesin Kätlin Vainola raamatut „**Mia, Konrad ja avanevad ukсед**“. Mulle meeldis, et lugedes sai palju naerda ja raamatus olid ka ilusad pildid.

Mulle meeldis eriti üks lugu, kus ma natuke ka nutsin. Selles loos oli üks tüdruk, kelle nimi oli Mia. Mia leidis endale sõbra Konradi, kes oli täiskasvanu. Konrad oli omamoodi võlur, ta oskas aknaid ja uksi lahti võluda. Ta leidis endale sõbra Miralda, kes rääkis Miale ja Konradile oma suurest murest: linnapea abilised tahtsid ühe kioski juures kasvava puu maha saagida, aga Miralda armastas seda puud nii väga. Miralda käis kioskis tööl ja vaatas seda puud iga päev.

Ühel päeval tungisid nad linnavalitsusse sisse ja pesid kõik tassid, mis leidsid, puhtaks. Konradi kass läks kraanikausi alla ja leidis seal tassi, milles oli puru sees. Nad pesid kohe sellegi tassi puhtaks, aga kui nad tahtsid välja minna, oli maja politseinikest ümber piiratud.

Politseijaoskonnas rääkisid Mia ja Konrad oma loo ära ja said välja.

Janet Lember (3. klass)

Mina lugesin Cristine Pullein-Thompsoni raamatut „**Kodu Jessiele**“. Raamat rääkis ühest labradorikutsikast, kelle nimi oli Jessie ja keda taheti uputada. Õnnelikul kombel leidsid lapsed jökke uputatud koti, nad päästsid koera ja võtsid ta endale.

Mind pani mõtlema see, et koera taheti uputada sellepärast, et ta polnud tõupuhas. Ja veel oli mõtlemapanev see, et kui koera uus omanik autoõnnetuses suri, jäi koer talle truuks.

Mulle meeldis see raamat sellepärast, et see rääkis loomast.

Janelyn Aaso (5. klass)

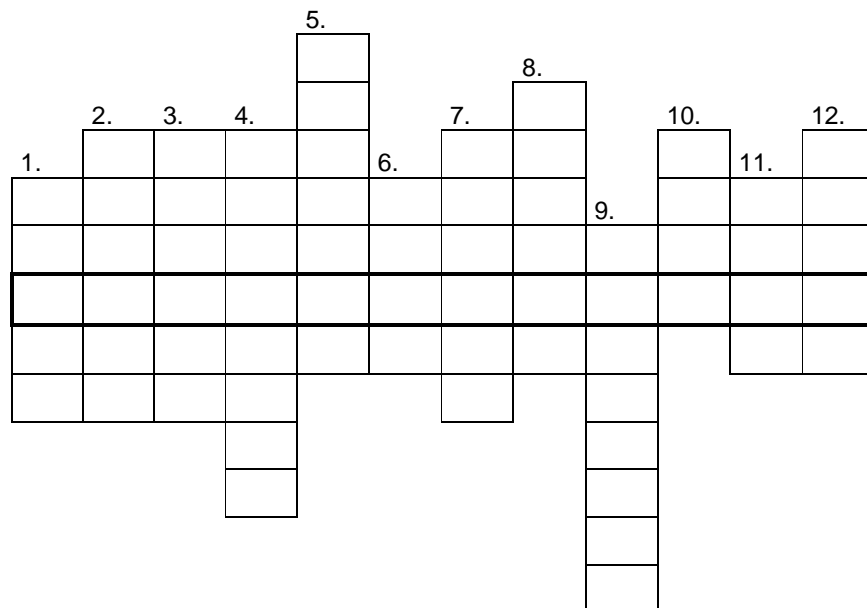
„Kas siis nii loetakse raamatut, pojake? Sa jätab ju mitu lehekülge vahele.“

„See raamat on spioonidest. Ma tahan nad kiiremini kinni püüda!“

„Uskumatu, teie poeg loeb juba kolmeaastaselt ajalehti!“

„Oleks see siis nii! Aga ta muud ei teegi, kui aina lahendab ristsõnu.“

RAAMATUSÕBRA RISTSÕNA

1. Meisterdetektiiv ... Blomkvist.
2. ... õpetas Lottele judot.
3. Inimlaps, kelle kasvasid üles hundid.
4. Talu Bullerbys, kus elasid Liisa, Lasse ja Bosse.
5. Muumitrolli väike pessimistlik sõber.
6. Kaur ja ... olid Pātu sõbrad.
7. Anu elu parim sünnipäevakink.
8. Inimlaps, kelle kasvasid üles ahvid.
9. Väikevenna hea sõber.
10. Nukitsamehele pandi nimeks ...
11. Võlurite lendluudpallis ühe palli nimi.
12. Doktor Dolittle'i õe nimi.

Raamatuid lugeda, õppida ei olegi kunst,
raamatuid maitsta on suur kunst.
(A. H. Tammsaare)

Mu raamatud on sõbrad, kes jäävad mulle
alati ustavaks. (T. Carlyle)

MIKS MULLE MEELDIB...

Joosep: Mulle meeldib lugeda, sest raamatud on hea viis aega veeta ja neid on ka lõbus lugeda.

Aleksander:

Lugedes saan ma aega raisata. Kui ma loen head raamatut, saan ma panna end tegelase asemele ja siis saan ma mingile enda murele vastuse või kui olen närvis ja vihane, rahunen maha.

Kaarel: Lugemine laiendab silmaringi ja aitab aega viita, kui parasjagu muud midagi teha ei ole.

Kerli: Lugedes saan häid mõtteid, saan uusi sõnu sõnavarasse, et end paremini väljendada. Lõpuks õpin ka kiiremini lugema.

Kalli: Mulle meeldib raamatuid lugeda, mis on huvitavad, seiklusrikkad ja põnevad. Paljudes raamatutes on olemas loo moraal, mis paneb tavaliselt elu üle mõtlema. Mulle meeldib lugeda noortest jutustavaid raamatuid, sest nii saan ma oma elu raamatutegelastega võrrelda.

Reelika: Mulle meeldib raamatuid lugeda, sest see annab hea tunde. Raamatus toimuva ettekujutamine on väga arendav ja

lahe. Osa raamatuid on õpetlikud ja panevad asjade üle mõtlema. Paneb mõistma erinevaid inimesi ja nende käitumist.

Pavel: Mulle meeldib lugeda, sest see aitab aega mööda saata. Kui loed läbi raamatu, millel on järg, siis see kohe kisub raamatukokku järje järele. Mida paksem raamat, seda rohkem aega lugemiseks kulub ja see just ongi hea.

Carmen: Lugemine on ju parim ajaviide. Kindlasti peab raamat olema kaasahaarav, et ma viitsiksin seda lugeda.

Tanel: Mulle ei meeldigi lugeda, sest need lood ei ole huvitavad ja ausalt öeldes ma ei viitsi lugeda.

Vastasid 8. klassi õpilased.

Õpetaja kutsus kirjandustunni ajal Juku vastama.

„Juku, kas sa Tammsaaret tead?“

„Ei.“

„Aga Kenderit?“

„Ei.“

„Aga Kivirähki?“

„Ei.“

„Siis istu kohale, saad kahe, ja tulgu su vanemad homme kooli.“

Pärast tunde astub Juku õpetaja juurde ja küsib:

„Kas sa Paks-Peetrit tead?“

„Ei.“

„Aga Tropi-Toomast?“

„Ei.“

„Aga Vinni-Villut?“

„Ei tea.“

„Miks sa siis tulid tunni ajal oma kambaga mind hirmutama?“

RAKVERE KODULOOMADE VARJUPAIGA KÜLASTUS

Eelmisel aastal külastasime kolme Alavere Põhikooli õpilasega Rakvere koduloomade varjupaika ja kuna see aktsioon meisse kõigisse sügava jälje jättis, otsustasime ka sellel aastal üritust korrata. Kaasa pidid tulema Kelli, Marlet, Kredi ja mina. Kui meil plaan valmis oli, läksime oma sooviga direktori juurde, kes meie mõttega kohe kaasa tuli. Otsisime variante Rakverre sõiduks ning saime nõusse õp Tavo, raha koertele ja kassidele söögi ostmiseks andis kooli poolt õp Renna. Kõik oli minekuks valmis.

13. jaanuaril peale teist tundi asusime teele. Teekond möödus lõbusalt ja kiiresti ning varsti olimegi juba Rakveres. Esimene peatus oli toidukauplus, kust koertele- kassidele 400 kr eest toitu ostisime. Teekond varjupaika oli meil juba teada ja varsti märkasimegi tuttavat maja. Kohale jõudes tuli meile kohe rõõmsalt vastu mees, kes loomade eest hoolitseb, teda nägime varjupaigas ka eelmisel aastal. Mees pani loomade toidu ära ja sisenesimegi varjupaika.

Kõigepealt külastasime kasside ruume. Tubades ruttas ringi umbes 15 kassi, kes kõik olid väga omamoodi ning armsad. Kiisud olid väga sõbralikud ning üks oli isegi nii julge, et ronis Marletile selga. Mees, kes loomadega tegeles, tõi meile näha ka kassipoja, kes alles eelmisel päeval varjupaika oli viidud, kiisu ei tahtnud üldse süles püsida ning tegi pääsemiseks ebaõnnestunud põgenemiskatseid.

Edasi liikusime koerte juurde. Tegime tutvust kõikide kutsadega ning pidime taaskord tõdema, et koer on tõesti inimese parim sõber, sest vaatamata asjaolule, et neid on hüljatud, suhtusid nad meisse kõik väga sõbralikult. Valisime kõik välja oma lemmikud südametemurdjad ning viisime nad jalutama. Mina ja Marlet valisime esimese jalutatava kahepeale, kuna tegemist oli varjupaiga ühe suurima

koeraga. Pidimegi tõdema, et meie ei jalutanud koeraga, vaid koer meiega. Kredi ja Kelli tegid valiku pisemate koerte seast. Jalutasime järgemööda läbi kõik varjupaiga 20 koera.

Kuna õp Tavo tulekuni oli veel natuke aega, otsustasime taas kasse külastada. Neil oli väga hea meel, et me tagasi pöördusime ning paljud kiisud pugesis meile sülle magama. Varsti saabus ka õp Tavo ning oli aeg lahkuda. Tänasime meeldivat meest, kes meid koertega aitas ning huvitavaid lugusid rääkis ning istusime autosse.

Varjupaiga külastus väsitas meid kõiki ning tagasasõit ei olnud väga jutukas. Meid pani mõtlema inimeste ääretu julmus, kuidas on võimalik oma ustavat sõpra kas lihtsalt tee äärde jätta või hüljata - nemad pole ju milleski süüdi. Kindlasti teeme me ka edaspidi käike varjupaikadesse. Loodan südamest, et kui meie kooli lõpetame, jääb alles veel

õpilasi, kellel on südant ja tahtmist endast nõrgemaid oma pai ja hoolitsusega toetada.

Sille Sündema